

PETR POTTER

ZAČÍNÁME S HERECTVÍM

Od prvních kroků
po první roli

Začínáme s herectvím

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Potter
Začínáme s herectvím – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Začínáme s herectvím

Petr Potter

ZAČÍNÁME S HERECTVÍM

OD PRVNÍCH KROKŮ AŽ PO PRVNÍ ROLI

Pro Renču, Zdendu, Juru, Andrejku a Tobíka —
za všechny scény života, které jsme odehráli spolu.

obsah

Co je herectví a proč se ho učit	14
Proč herectví funguje	15
Musím mít talent?.....	16
Proč někteří lidé chtějí být herci.....	18
Jak někdo může věřit tomu, co není pravda?	19
Pravda, to je to, co hledáš.....	20
Dva přístupy k herectví.....	24
Černá magie.....	24
Bílá magie.....	25
Jakému přístupu dáme přednost?.....	26
Scénář.....	27
Popis scénáře	29
Úcta k autorům.....	32
Poznej, koho hraješ.....	34
Otázka první: Kdo jsem?.....	35
Kde hledat informace.....	35
Nikdy nesud' svou postavu.....	37
Jdi do hloubky.....	37
Nech si něco pro sebe	40
Otázka druhá: Co chci?.....	40
Cíl	41
Akce.....	56
Pozor na předvídatelnost	64
Konflikty – problémy	67
CÍL + AKCE = EMOCE	70
Otázka třetí: Kde a kdy se to odehrává?	76
Otázka čtvrtá: Jaký mám vztah s dalšími postavami a věcmi?	78
Otázka pátá: Jak bych se choval/chovala já, kdyby se to samé stalo mně?	78
Pomocné herecké techniky	80
Substituce.....	80
Podtext	83
Herecký rytmus.....	84

Hlas	86
Akcent.....	87
Soustředění	87
Strach.....	88
Vysílej jasné signály	93
Pohyb po jevišti.....	96
„Čtvrtá“ stěna jeviště.....	97
Než přijdeš na scénu	97
Nereaguj okamžitě	98
Umění pozorovat	99
Tvá herecká knihovna	101
Umění naslouchat	103
Procházka po divadle	110
Herecká část divadla.....	110
Divácká část divadla.....	115
Hlediště.....	116
Kam dál?	119
Hledáme si práci.....	120
Casting (konkurz)	122
Jak casting probíhá.....	123
Den konkurzu.....	126
Začínáme zkoušet	130
Blíží se premiéra	133
Představení	134
A co když se něco pokazí?.....	136
A co když zapomenu text?.....	136
A co když nejsem zrovna na jevišti?.....	136
Spadla kulisa, něco je jinak!.....	136
Kolega udělal chybu.....	136
Začínám se třást.....	136
A co po představení?.....	136
Jak vycházet s druhými lidmi	137
Srovnávání se s druhými lidmi.....	139
Kvalita prostředí na tebe působí.....	140

Filmové herectví.....	141
Na place je rušno!.....	142
Pravidlo osy	143
Natáčeš se, ale nedívej se do zrcadla	146
Rady do profesního života.....	147
Prezentuj se profesionálně.....	148
Práci si hledej aktivně	148
Investuj do sebe.....	148
Herec a jeho duše	149
Pozor na vnitřního démona.....	151
Pozor na slávu	155
Dělej to, v čem vidíš smysl.....	155
Braň své hodnoty!.....	157
Dobrý a špatný režisér	159
Kritika a jak ji zvládat	160
Nakonec se osvobod'.....	161
Můj příběh o osvobození.....	162
Bud' jako loďka plující oceánem.....	164
Tak hodně štěstí!.....	166
Zdroje	171
Přílohy	172
Slavní učitelé	173

Knížka, která se ti právě dostala do rukou, je kouzelná. Dobře si rozmysli, jestli si ji chceš opravdu přečíst, protože jak jednou začneš, už nebude možné udělat krok zpátky.

Je možné, že ti otevře oči.

Je možné, že ti pomůže splnit tvůj sen.

A možná... možná v tobě otevře dveře,
o kterých nemáš zatím ani tušení.

Tato knížka je branou do jiných světů. Do jiných životů. Obsahuje vědění, díky kterému získáš schopnost vytvářet něco, co ještě neexistuje.

Je psaná tak, aby na sebe jednotlivé kapitoly navazovaly. A proto pokud se ji rozhodneš číst, nejdřív si ji přečti od začátku až do konce. Poté se můžeš kdykoliv vrátit k jednotlivým kapitolám a připomenout si, co zrovna potřebuješ.

Tato knížka je tvým průvodcem do světa herectví. Naučí tě nejen jak hrát, ale také jak se mít ráda nebo rád.

A kdo jsem já?

Říkají mi Petr Potter.

Jsem hudební skladatel, ilustrátor, učitel a spisovatel.

Najít mě můžeš na stránkách www.petrpotterart.com

A tuto knížku jsem napsal pro tebe,
aby tě mohla provázet na tvé jedinečné cestě.

Tak mě následuj a společně se vydejme na dobrodružnou cestu. Na cestu, která tě dovede k hereckému umění.

ÚVOD

Co je herectví a proč se ho učit

CO JE HERECTVÍ A PROČ SE HO UČIT

**Říká se, že herectví je schopnost žít pravdivě
za daných smyšlených okolností.**

A je to pravda. Herectví je staré jako lidstvo samo. Ještě dávno předtím, než lidé měli divadla, světla nebo kostýmy, hráli občas nějaké role. Napodobovali zvířata, přírodní síly, duchy, hrdiny nebo své předky. Vyprávěli příběhy pohybem, hlasem, mimikou a gesty. Dělali to u ohňů, při rituálech, oslavách i během smutku. Nešlo jen o zábavu, ale o prozkoumávání světa a sebe v něm.

Později vzniklo divadlo, jak ho známe dnes – v antickém Řecku. Už tehdy lidé chodili do amfiteátrů, sledovali herce a skrze ně prožívali emoce, které si sami nedovolili nebo nedokázali prožít naplno. Smáli se. Plakali. Učili se. Předávali si informace.

A to platí dodnes.

Herectví je jedním z nejstarších způsobů, jak si vyprávíme příběhy. Je to způsob, jak se dotknout něčeho hlubšího, co slovy často nejde vyjádřit. Dává nám možnost být na chvíli někým jiným – a přitom zůstat sami sebou.

Umožňuje nám pochopit druhé lidi, protože když někoho hraješ, musíš mu porozumět. Herectví je mnohem víc, než se zdá.

Proč se herectví učit

Díky herectví poznáš lépe sebe i druhé. Budeš si víc všímat emocí, myšlenek, úmyslů, drobných gest, tónu hlasu i způsobu chování. Tvá osobnost se bude úžasně rozvíjet. Umění herectví ovlivní i tvé myšlení, vystupování a jednání v reálném životě. Pomůže ti lépe se orientovat ve světě kolem tebe.

Herectví je také oslava tvé osobnosti. Protože žádní dva lidé nezhrají jednu roli úplně stejně – a ani by se o to snažit neměli. Každý má jiné otisky prstů. Jinou zkušenost. Jiný vnitřní svět.

Celé tvoje „já“ se promítá do toho, co hraješ. Tvoje schopnost vyjadřovat emoce. Tvoje tělo. Tvoje energie. Tvoje mluva, smysl pro humor, rytmus, způsob pohybu. To všechno se později stane součástí postav, které vytvoříš.

A právě v tom je herectví krásné – protože nikdy nebudeš hrát jako někdo jiný. Budeš hrát jako **ty**, pravdivě a po svém. Herectví ti dá o důvod víc, proč se těšit na další den, a můžeš v něm najít i smysl života.

Herectví je schopnost vstoupit do smyšleného světa a opravdu tam existovat. Dát příběhu život, postavě vdechnout duši. A to je krásné lidské poslání.

A pokud jsi už starší, a stejně tě herectví přitahuje, pak věř tomu, že nikdy není pozdě se ho začít učit. Nadšení a vášně jsou velmi mocné síly, které dokážou zázraky.

PROČ HERECTVÍ FUNGUJE

Lidé odjakživa potřebují sdílet příběhy. Vyprávět si radosti, trápení, sny i myšlenky. Bez spojení s druhými se cítíme osaměle. A právě divadlo, film a další umění nám pomáhají tyto mosty mezi sebou stavět.

Příběhy a postavy nám umožňují cítit se propojeni. V divadle a filmu se můžeme setkat s jinými kulturami, životy, postoji i bolestmi. Otevírají nám oči, srdce i mysl. Často nám připomenou, že v problémech nejsme na světě sami. Někdy nás pobaví, jindy nás obohatí a často nás něco důležitého do života naučí.

Ale aby toto všechno mohlo fungovat, musí být herectví opravdové. A k tomu je potřeba, aby umělec ovládal své řemeslo. Jen tak dokáže diváka přenést do kouzelného okamžiku přítomnosti. Do jiného světa. Do světa příběhu.

MUSÍM MÍT TALENT?

Často se lidé ptají:

„Musím mít talent, když chci dělat herectví?“

A moje odpověď zní:

Neexistuje žádná škola na světě, která by tě naučila mít talent nebo instinkt pro herectví. Ale neboj, mám pro tebe dobrou zprávu! Herectví je z velké části řemeslo. A to se naučit dá.

Zkus pro začátek na slovo „talent“ na chvíli zapomenout. Je to dnes velice nadužívané slovo, které ale nepopisuje celou pravdu.

Všimni si, že lidé mají tendenci označit za talentovaného každého, kdo něco dělá dobře. Už si ale nevšimnou těch hodin, dnů a měsíců práce, které za tím „talentem“ jsou. Doba talentovaných uměleckých géníů byla hlavně v 19. století. Dneska už je ale každému jasné, že tito geniální lidé minulosti na sobě poctivě pracovali. Ano, občas někdo opravdu geniální na tento svět přijde a to je dobře, posouvá nás to. Ale i u slova génius musí být člověk opatrný.

Slavný Michelangelo Buonarroti, dnes označovaný za génia, pállil své kresby, když mu připadaly nedokonalé. Prostě nechtěl, aby někdo někdy viděl, jaké byly jeho rané umělecké pokusy. A nebyl jediný.

Mnoho velkých umělců své začátky skrylo – a tak si dnes často myslíme, že jim všechno šlo hned a samo. Ale nešlo. Byly to jejich obrovská vášeň a úsilí, které za geniálním dílem stály.

Herectví je dovednost. Je to soubor návyků, citlivosti, technik, pozorování, práce s tělem, hlasem i vnitřním světem. A právě toto všechno se dá trénovat a rozvíjet.

Je pravda, že některým lidem jdou věci přirozeněji. Nenech se tím ale odradit! Pokud pro něco cítíš vášeň a nadšení, není to náhodou. To k tobě promlouvá hlas tvé duše, která ti ukazuje cestu.

Ti „příliš talentovaní“ mají často ten problém, že spoléhají jen na to, co jim jde samo – a zapomenou, že řemeslo je základ, na který se dá spolehnout. Proto to mnohdy ti netaletovaní, ale pracovití dotáhnou mnohem dál než talentovaní lenoši.

Talent se nedá naučit. Ale techniku, vnímání, práci s hlasem, s prostorem, s emocemi – to všechno ano. A co je na tom nejkrásnější? Když se to naučíš, už ti to nikdo nevezme. A můžeš se na to kdykoliv spolehnout – i ve chvílích, kdy tě opustí jistota, nálada nebo inspirace.

Dám ti jednu radu:

Ještě než prohlásíš, že na něco nemáš talent, nauč se dobře své řemeslo.

PROČ NĚKTEŘÍ LIDÉ CHTĚJÍ BÝT HERCI

Někteří z lásky, protože to v nich prostě je. Je to pro ně dobrodružství nebo smysl života.

A někteří pro slávu. Ale sláva? To není cíl.

Ano, Leonardo DiCaprio, Tom Cruise nebo Scarlett Johansson si vydělávají desítky milionů dolarů za film. Ale pamatuj si:

Sláva je důsledek – ne smysl.

Sláva je nebezpečná! A mnoho duší už oklamal její lesk. Co myslíš, je sláva spravedlivá?

Bylo by to úžasné, kdyby spravedlivá byla a vyřešilo by to mnoho světových problémů. Ale my se musíme srovnat s tím, že sláva prostě spravedlivá není. Sláva je jako blesk! Nikdy nevíš, kam uhodí. Existuje spousta skvělých umělců, ke kterým sláva nikdy pořádně nezavítala. A zároveň je spousta lidí, kteří se stali slavnými, aniž by o to moc stáli nebo aniž by něco skutečně uměli.

Sláva se řídí hlavně tím, co je zrovna „in“ a zdali „to něco“ naplňuje momentální očekávání většinové populace. A dnešní většinová populace (neplatí pro ty vnímavější) má daleko menší nároky na umění. Dnes záleží spíš na tom, jak se kdo umí prodat a ošálit publikum.

Proto na slávu raději nemysli. Sláva není něco, co můžeš ovládat. Soustřed' se na sebe. Na svůj růst. Na své srdce. A na dobrou práci. Protože bez tebe bude svět časem ještě více hloupější.

A tady je něco, co si přečti raději víckrát:

Smysl herectví není v tom, být obdivovaný. Je ve sdílení příběhů a pocitů – o tom, co máme my všichni lidé společné.

JAK NĚKDO MŮŽE VĚŘIT TOMU, CO NENÍ PRAVDA?

Možná si říkáš: *Když je na jevišti všechno vymyšlené – postavy, kulisy, světla, hudba –, proč tomu někdo vůbec věří?*

Právě tato otázka je jednou z nejdůležitějších. Divák přece ví, že to není skutečnost – a přesto chce věřit tomu, co vidí. Ale proč tomu chce věřit? A co ho k tomu vede?

Vede ho k tomu:

- touha zažít něco jiného než v běžném životě,
- touha zapomenout na chvíli na svůj vlastní život,
- touha po novém poznání,
- touha po spojení s druhými lidmi,
- touha naučit se v životě něčemu důležitému,
- touha pobavit se.

Divák se nepřišel dívat na triky. Nepřišel hledat chyby. Přišel něco prožít. Cítit. Nechat se vtáhnout do příběhu. A zaplatil si za to vstupenku nebo předplatné na streamovacích službách v TV – takže i on má své očekávání.

Naštěstí máme jako umělci jednu obrovskou výhodu:

Divák nám chce věřit. Proto přišel.

A my ho o té pravdě musíme přesvědčit – tím, že budeme jednat opravdově, jako by to všechno opravdově bylo.

Pokud tě divák vnímá jako skutečnou bytost, která právě teď něco opravdově prožívá, pak herectví děláš správně.

Jak to ale udělat?

Jak dosáhnout toho, aby divák opravdu uvěřil tomu, co se před ním odehrává? A tady už nastupují herecké techniky, které ti v této knížce postupně představím.

Pamatuj si jednoduchou větu:

Hrát neznamená jen přečíst text.

Jenom přečíst text, to zvládne každý. Ale opravdové herectví začíná tam, kde slova dostanou život a cit. Kde se něco děje uvnitř postavy i uvnitř tebe. A i když je to všechno „jen jako“, přesto to působí skutečně.

Ted' ti řeknu jednu důležitou věc. Dobře si ji zapamatuj.

PRAVDA, TO JE TO, CO HLEDÁŠ

Herectví je univerzální jazyk, protože komunikuje s lidmi pomocí pocitů. Pocitům rozumí divák žijící na Novém Zélandu, v Praze, v New Yorku i v Africe. Emoce jsou univerzální jazyk lidstva. Člověk se nemusí učit složitou gramatiku a slovíčka, aby tomuto jazyku porozuměl. Tento jazyk máme všichni lidé na světě vrozený.

A aby se pocity přenášely z jednoho člověka na druhého, je zapotřebí, aby působily opravdově. Proto ti povím něco, co si dobře zapamatuj.

Nikdo nechce vidět herectví.

Přemýšlej nad tou větou. Nikdo – nechce – vidět – herectví. Dobré herectví je totiž to, které nikdo nepozná.

Pokud se máš stát skutečným hercem nebo herečkou, musíš dojít do bodu, kdy si přestaneš uvědomovat moment, kdy se zapne kamera

nebo se zvedne opona. Zkrátka musíš docílit toho, že nebudeš vnímat rozdíl mezi tím, kdy hraješ a kdy nehraješ. Tvým úkolem je se při herectví chovat co nejvíce podobně, jako se chováš ve skutečném životě.

Zní to velice jednoduše, ale to, co právě čteš, je důvod, proč je někdo dobrý herec, a někdo ne.

Mnoho lidí, jakmile na ně namíříš kameru nebo když se na ně někdo dívá, začne se chovat nepřírozeně. Všimni si toho. Je to zvláštní. Jako kdybychom měli pocit, že si musíme nasadit před kamerou nebo diváky okamžitě nějakou ideální masku. A přitom každý víme, že nikdo nejsme ideální.

Možná se teď zeptáš:

„No dobře, ale pokud mám při hraní hrát přirozeně a chovat se jako ve skutečném životě, nebude to pak pro diváky nuda?“

A ptáš se naprosto správně. Možná tě ale překvapím, když odpovím: **Být nudný a přirozený je přesně to, co hledáš!**

Mnoho začínajících herců dělá tu chybu, že si myslí, že když budou hrát přirozeně a nudně, tak to diváky nepobaví. Jenomže to není pravda.

Diváky baví především příběh a emoce. A skutečně pravdivý příběh a emoce nevzniknou, pokud nebude skutečný a pravdivý herec sám.

Úkolem herce není diváky bavit jako klaun v cirkuse, který na sebe strhává pozornost a dělá výrazná gesta. Herec diváky baví tak, že to, co dělá, dělá jako ve skutečnosti. I kdyby si měl na scéně jenom sednout do křesla a nudně si číst. To je jeho úkol. Být pravdivý.

Lidé se bojí být pravdiví, protože si myslí, že se jeden od druhého velmi odlišujeme a že životům, které žijeme v soukromí, by se mohli ostatní posmívat nebo že by nás mohli pak vystavovat jako

odstrašující případy. Pravda je ale taková, že v základu jsme si velice podobní.

Proto první krok, který musíš udělat, je, že přijmeš fakt, že být člověkem je společná záležitost.

Když si to uvědomíš, postupně přestaneš vnímat rozdíl mezi zapnutou a vypnutou kamerou nebo otevřenou/zavřenou oponou. A najednou tě naplní příjemný klid. Strach odejde a ty začneš pociťovat – sebezpřijetí. Přestaneš mít důvod se přetvařovat. Budeš cítit, že jeden ke druhému patříme.

Aby to člověk dokázal, musí se přijmout takový, jaký je, a musí k sobě začít být upřímný. Je to takové odhození masky. Mnoho lidí se při tom procesu sebezpřijetí rozpláče a to je naprosto v pořádku. Součást cesty k pravdě. Ano, je to trochu risk, během toho otevíráš vlastně bránu své duše a ukazuješ její minulá zranění, strachy, lásky a chyby. To je ale v pořádku. Proč? Protože minulá zranění, strachy, lásky a chyby mají i ostatní lidé na zemi.

Odted', když budeš hrát kohokoliv nebo cokoliv, snaž se, aby to byla tvá pravda. Po svém výstupu si vždy polož otázku:

Bylo mé herectví uvěřitelné? Bylo to jako ve skutečném životě? Nebo to bylo spíš jen předvádění?

To, jak se chováš a jednáš každý den v běžném životě, to je ta pravda, kterou hledáš. To je to, čeho chceš dosáhnout.

Když si teď čteš tyto věty, pravděpodobně u toho čtení vypadáš naprosto uvěřitelně. A proto když si máš například ve scéně na jevišti nebo před kamerou číst knížku a svítí na tebe reflektor, je tvým úkolem číst si úplně stejně, jako to děláš právě teď. Pokud to dokážeš, jsi herec, když ne, zatím herec nejsi.

Lidé se chovají přirozeně stále, ale jakmile na ně zamíří kamera, začnou dělat nepřirozené věci. Začnou přidávat různé zbytečnosti, zesilovat hlas i pohyby – a přitom by to zdánlivě „nudné“, co by dělali, kdyby je nikdo nenatáčel, bohatě stačilo ke skvělému hereckému výkonu.

**V herectví se nemusíš chovat jinak,
než se chováš v běžném životě.**

Ano, je pravda, že když budeš hrát třeba nějakou pohádku nebo komedii, tak tam je často zvykem trochu přehánět, dělat velká gesta, pracovat jinak s hlasem než ve skutečnosti. (V hereckém prostředí se tomu říká „přehrávat“.) Ale většinou po tobě bude vyžadováno realistické hraní. Přirozené hraní.

A kde se bere tvá přirozenost? Vychází z tvé zkušenosti. Někdo je na světě 13 let, někdo 60. Každý máme ale nějaké zkušenosti z reálného života, známe sami sebe v určitých situacích. Víme, jakým způsobem se většinou chováme, když se radujeme, když se zamilujeme, když máme strach. A to jsou naše herecké zdroje.

Úžasná herečka Meryl Streep dokonce říká:

„Postava, to je pouze jiná verze sebe sama.“

To znamená, že nemáš hrát někoho jiného. Máš hrát sám či sama sebe za jiných, imaginárních okolností.

Postavy ve filmu nebo v divadle, to jsou pouze vymyšlená stvoření, jsou to stroje, které čekají na své piloty. Samy o sobě neexistují. Můžeš cestovat po celém skutečném světě, ale nikdy nepotkáš přesnou Hermionu Grangerovou nebo Severuse Snapea.

Jsi jen ty. Narodíš se, žiješ a zemřeš. Jsi ten jediný nebo jediná, co máš. A proto musíš tu postavu hrát podle sebe. Vycházej ze sebe. To je totiž opravdu to jediné, co skutečně znáš. Jediné, co je pravdivé.

To, co postava říká, jsou věty napsané ve scénáři. To, co se mění, jsou herecké osobnosti, které do těch vět každý vkládá.

Každý Harry Potter v každé adaptaci bude trochu jiný. Jednou to je Daniel Radcliffe, podruhé zase Dominic McLaughlin. Každý přispívá tím svým něčím – jedinečným. A to je to krásné.

Pamatuj si:

V srdci všeho, co děláš, by měl být vždy kousek tebe. V každé ztvárněné postavě zanechej něco, co je jen tvé. Něco, kým jsi jenom ty.

DVA PŘÍSTUPY K HERECTVÍ

Existují dva hlavní přístupy k herectví. Říkám jim černá magie a bílá magie. O tom, který z nich je lepší, se odborníci dodnes dohadují. Jeden z nich je pro začátek vhodnější a bezpečnější, a na ten se v této knížce zaměříme.

Jelikož je herectví hlavně o pocitech, které herec předává divákům, týká se tento problém právě jich.

ČERNÁ MAGIE

První přístup říká, že by se měl herec snažit na jevišti v sobě vytvořit skutečné emoce, vzešlé z jeho představivosti, a skutečně je prožít. To znamená, že pokud někdo na scéně zemře, herec si má co nejvíce vybavit, jak někdo blízký zemřel i jemu, a tím se v něm zrodí skutečné pocity. Je to taková černá magie. Má svá pro i proti.

Pro:

Zastánci tohoto přístupu tvrdí, že je tímto způsobem možné vytvořit pravdivý svět příběhu. Pokud herec doopravdy cítí například smutek, pak skutečně vypadá smutný a pak je všechno pravda.

Proti:

Odpůrci tohoto přístupu namítají, že emoce jsou něco, na co se při hraní nedá spolehnout. Někteří herci i učitelé, kteří tento přístup používali, toho navíc museli zanechat, protože to začalo ohrožovat jejich psychické zdraví.

Například ve filmu Maratónec (1976) herec Dustin Hoffman skutečně tři noci nespal, aby autenticky vypadal i cítil vyčerpání během natáčení scény, v níž měla být jeho postava vyčerpána. Fungovalo to? Ano, ale představ si, že by se takto připravoval na herectví celý život. To by se asi brzy zbláznil.

Herec Heath Ledger údajně strávil měsíce v izolaci při přípravě na roli Jokera ve filmu Temný rytíř (2008), aby se naladil na jeho temné myšlení (což on sám popsal jako velmi znepokojivý proces). Během natáčení trpěl úzkostmi a nespavostí a nedlouho poté zemřel na předávkování uklidňujícími léky.

Slavná herečka Meryl Streep zjistila, že díky metodě „zůstat v postavě a prožívat skutečné emoce“ při natáčení filmu Ďábel nosí Pradu (2006) upadala do depresí. „Bylo to příšerné... byla jsem z toho v depresi... Toto bylo naposledy, co jsem zkoušela tento přístup!“ vyjádřila se pak.

BÍLÁ MAGIE

Druhý přístup říká, že se na emoce nedá při hraní zcela spolehnout, a nelze je tudíž plně ovládat. Staví na tom, že herectví je hlavně „jednání“ a že jeho cílem není hrát emoce tak, že se je snažíš za každou cenu cítit doopravdy, ale místo toho plníš jednotlivé úkoly a cíle postavy, které po provedení zpětně emoce vytvoří. Tomu já říkám bílá magie.

Pro:

Zastánci tohoto přístupu věří, že se emoce přirozeně dostaví jako výsledek plnění jednotlivých akcí a cílů.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Začínáme s herectvím.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.